

Простор чекања: Неиспољено је чисто постојање...

Теза следећућег цитата може имати две дијаметрално супротне консеквенце, од којих је само једна (која управо чини оријентацију ове књиге) до краја противећа главном уверењу традиционалног херметизма: – онемо по коме свеколики напор људског сазнања никад неће постићи премашај посвећеног знања.

“Неиспољено је чисто постојање. Ми не можемо рећи да оно **није**. Иако није испољено оно **јесте**. Оно је врело из кога све потиче. Оно је једина збиља. Оно је једина супстанција. Само је Оно постојано, све друго је привид и постајање. За Неиспољено једино можемо речи ЈЕСТЕ. Оно је глагол “бити” примењен на самог себе. Оно је стање чистог бивствовања без особине и историје. Све што о њему можемо рећи је да Оно није ништа што нам је познато, јер све што знамо мора бити испољено да бисмо га спознали, а сама његова манифестација доказује да се не ради о неиспољеном. Неиспољено је велика негација (све-ништеће), у исто време Оно је бескрајна могућност која се још није само-створила. Оно се најбоље може замислити у слици међузвезданог простора... (...) Неиспољено је једино свејединство, манифестација почиње када се јави дуалитет ... Први дуалитет јесте “васиона” и “кретање” ...” *

“Негативност имплицира бивство или постојање природе коју не можемо схватити: не можемо схватити ентитет који јесте и није; зато морамо замислити облик једног бића о коме нисмо имали никакво свесно искуство, облик бића које према нашим концептима егзистенције не постоји, и још, ако би се тако могло рећи, **постоји према својој сопственој идеји о постојању**. “ ** <1>

Д. Форчн

У претпочетку стварања стајаше дилема – раскршће Богиње Пра-ноћи:

Самоизрањајућа идеја постојања, као чиста адекватност усуђивању једне безграничне воље за испољењем на напор самосталности у својој појави, може то сопствено мерило **или** поставити *а priori* за услов свеколике појавности **или** вратити се у Неиспољено у коме би сама скривеност постала модус чистог постојања.

Да беше одлучено оно прво, дошло би – услед априорног искључења **опирућег момента** при чистој неизвесности придоласног збирног мноштва *постајућих* појединстава – до свеуједног искључења свега сем сопственог еха те идеје. Јер овај ехо, у претпочетку, представљаше кружно-једину одазваност сходно искораку те идеје у самотност ванупоредиве висине сопственога мерила; он, дакле, беше усуд самотности који јој је придошао већ са чином њеног *покушаног* озбиљења – *за и на равни могућег*. А након једном учињеног избора ненапуштања трајнога уточишта у сопственом кружно-огледалском еху, дефинитивно би било онемогућено преиспитивање пута озбиљности те идеје, и то управо на плану ње саме као првобитне претпоставке. Али, она неповратно одриче такав свој избор; све стога јер јој у мерило кружног одређења спада процепни ризик жеље-за-испољавањем понора једне бесконачне воље – која не прима спољно ограничавајућу одредбу. А то је **сама неизвесност**, која тек треба да се учини сазнатљивом у могућности своје неусловљене појаве – и тиме да се призове у постојање; и зарад које, као **још-себе-нестворенога**, ова праједина форма манифестације одриче рефлексно упориште своје стабилности; те зарад које, као **чеканог**, она иста уздржава свинуће лука своје просторне рефлексije – сабирањем у процепно Нигде само-узрокованог лома свога рефлексивног прстена. И управо се ту, као у стању збивања чистог прекида, разоткрива – под унутрашње поткопавајућим притиском – кристалишућа јединица тежишне одсуствености своје пра-тачке; чија без-информација (*одбегли крај прималног колебања*) израња – бескрајно маловероватном путањом негентропије – на раван значењског ускрсавања у оној димензији сопствене другости, у којој би њена неусловљена појава била огледалски опажена као могућа на начин сагласја са себи непознатом паралелом.

Отуд идеја о једном јединственом критеријуму свеколике појавности, какав би прожео простор неграничене слободе у појављивању у сваком његовом аспекти, не може управо себи самој, као прво-израњајућој, да избори простор самоодредбе – у виду моћи самоодржавајућег тла појаве – све док не допусти (расветли) могућност за понорно другачије, односно, све док не пружи од себе основа за управо онакву концептуализацију скривеног јој критеријума самосталности при властитој појави, каква би је већ на

нивоу њене могућности искључивала. И све дотле док тај сам свој акт бесконачне саморезигнације ова праускрсла идеја хиперсинхронијске просторне целине не учини властитим принципом – који би био њено у-себи-постојано стање коренског лебдења. Једино на тај начин јесте могућ такав спин повратка у Неиспољено који не би значио вољу за ништавилом, већ уздржану вољу за објавом начина достигнућа стања чистог постојања.

Међутим, уколико се све сагледа *изнова*, из перспективе *придолазног збирног мноштва* које се одазвало *самоизронелој идеји*, и тиме сажело у *химерички (пра-ноћни) субјект*: у претпочетку стајаше *"скамењен" вид свеприсутне свести* – израз немогућности изналажења довољног празног простора за покрет (*ма чијег*) себе-стварања. И та напето-статична свест просторне немогућности покрета, беше праутемељење – у виду својеврсног утопистичког здања – посматралачке дистанције пра-субјекта бивствовања *као чекања*; заправо, чекања на њему самом подстицајни поремећај свеобухватне равнотеже – успостављене посред резонантних напетости (од двеју спрежно предуклопљених, зрцално симетричних страна, што чињаше „кристално око” дах-празносне свести; а то је „око” које беше вид самосвесног „дисања” древне васионе. Али, то ремећење кружно-површинске повратно-огледалске слике-о-себи древне васионе, беше *чин њеног самопоништења*, који /из њене тамне полеђине, или с дна одапињања стреле њеног погледа/ ослобађаше потиснуту контра-тежњу: – да се ово *преосветљено место*, као *самообрушен врхунац црносунчане тираније*, израз *дилеме предстварања*, или пак *коренске немогућности* једног разлучилачког покрета, преокрене у свој *ноћни против-хитац*: – лебдећи замахом огледало-без-слике; тачније, да се самофокусира као микропомично (полуфиксно) место дестабилизације једном већ површински фиксиране, премерено непомичне целине – која сачињаваше свеобухватно поље (од) сатурнски предустановљене равнотеже свих светова. А то је *оно једино место одолевања ентропији*: – *над-даљина*, као учинак немерљиво напорног изборавања *једног* („приматно птичјег”) *сопства* (уп. *шупље-ројевне, неизбројно окате, пећински сипке душе света*) – истрајавајуће-беспокретним напредовањем против „опште струје”.

Ова гранично-стечена бесконачно неизвесносна надсвест, или наднесамерљивост простора бесконачне могућности феноменалног, када једном бива фокусирана у место израза саме немогућности своје премере, као у ћорсокак/хиперубрзање процеса свог постајања, својим „лучним” потиском бива другостепено/изнова преокренута у једну „доскочну” /у-себи-раскорачну/ рефлксију; – то јест, у симптом коначно догођеног самоприбирања у *појам – понору опкорачне – разлике*; – тј. симптом судара, предсагледаног зрцалом стварања, а догођеног између *мере и мереног* – из кога проиходи један празан (ниоткога још отворен) скуп, *петља њиховог садејста* (дејства између мерно-јединичног зрна микрозаобручавања понора апсолутне неизвесности *и* самог безмерја тог истог понора). Једини исход овог захватања/искушавања ништавила била би *расвета оне преломне области што је конститутивна првобитно стваралачкој могућности, или, оне пруге просецања свеобухватне (сатурнске) равнотеже на којој се управо пролама (обнавља) трен (првог) стварања*. А то је оно што је већ по-себи-надмерно – у виду погледа предувихања гигантске размере (од) занавек себе-брусећег здања *преломљене светлости*, или, лавиринта који припада *у-себи-умноженој свести* ризика, а чије је једино име апсолутна (свелимитирајућа) другост. Али, то је уједно и делатно догађајућа граница битка, као еластични омотач његове над-све-сфере – оне сфере која “дише властити вакуум” те „стакласто процветава”. Стога, тек када се пређе овај вавилонски зид – облик самолимитације прималног сопства – допире се до критеријума разликовања или истине постојања.

Сходно томе, једна првобитна воља за празно-просторним испољењем, као увек изнова ускрсавајућа сопственим напорним преображавањем из свеопште, “гушеће” (инертне) твари пра-хаоса, исто је што и један бескрајно-могућносни чин самопалитељства; и то такав који је у стању огледалске (синоптичке) једноте са оним херметичким зрном свеобухватне а неиспољене свесности, коме је (као “зглобно-кристалном оку”) чиста антиципација њенога ускрснућа из стања потпуног поништења себе, као пра-себе-несвесне воље, једини збиљски садржај. Отуд се ова херметичка надсвест може упоредити са примордијалном тамом круга себе-прождируће светлости; док би ова бескрајно могућносна воља за пробојем сопствене кружно-извесносне границе, била једна самопалитељска искра – постала из стања “пред слом” свог светлосног прстена; односно, из двоструко-огледалски стратегираног процеса урушавања таме пра-круга чисте светлости – у његов “светло-продисавајући” простор сопствене му унутрашње стране кружности; а то је свеутроба мајчинске ноћи космоса.

Ништавило (принцип неодређености – услов слободне воље) рефлектује се искључиво на прималном злу – отпаду од сфере неспознатог битка; или, тачније, оно исписује сопствене далеко-ефективне приказе управо на том отпаду. Јер битак као *кугла свеобухватног* /свинуто идејни – **још непостали космос**/ јесте облик чекања-на-себе једног унутарсвестски не-одмах-могућег, дубоко револуционарног појединства – *првог сагледаваоца ноћно-небеске висине (дубине)*. Јер, битак је она чахура самоникло-светлосног стварања која тек *прснућем* обзнањује *сопствени – свепотресан – закон: свеузајамност стварања*, која ништи место/трен *првог* стварања; – дакле, закон који тежи да се **све даље** /до у сасвим неизвесну дубину ноћи/ **исписује!**

Тек тим далеко заобилазним путем присебљења, ово створитељско *ништа* постаје „видљиво” за дато појединство: – као она свеприсутна могућност која, тек сажимањем у процеп сопствене не-изабраности, исповрће и њега самог, као субјекта одабира; – такође, као онај пут до властите премеравајуће спознаје, који би истовремено водио и до *тачке новог – свему прекидног – почетка*.

Процепно *ништа*, стога, и не би било оно што – сред застоја неког циклуса – тек напросто потврђује то како *оно*, као безвремено, *ту јесте*; него би *оно* пре било нешто што – у тренутку творчевог упада у процеп – њега истог нагони да постане *изнова*: као онај који *ипак* проналази, за ту безвременост саму, једну поредбу у овоземаљскоме, – на тај начин што **продужава њен одјек до с ону страну сваке подударности!** Јер тек *преко-метафора*, као *међупростор творачке дилеме*, те као једном закључен императив трајно-истог одстојања субјекта твораштва спрам света (– тачније, његов колебајући упоредник, *оса света инхерентна праједином субјекту стварања* који, тек захваљујући њој, стреми **преко-себе-стварању**, однодно замени самог себе једним *свепротежним* законом –) јесте та која у једној *нагло-зауостављеној* садашњости јесте. И то само дотле док је у стању своје апсолутне латенције.

Додатак <1>:

Иако изабирам ове цитате Дајен Форчн за почетак моје књиге, нипошто не пристајем на такво једно демонстрирање ауторитета на начин на који она то чини – свођењем себе на пуког преносиоца туђе, готово срочене поруке.

Чини се да се она није усудила да задатак превођења кодираних порука несвесног – као креативни чин – преузме на себе, те да бира смелије асоцијације око могућих персонификација сила (преузетих, чини се, из квантне физике) од оних које је то нудила њена (квази)езотеријска знаност.

Сходно мојим сазнањима:

Порука примљена из или преко несвесног, персонификованог или не, може добити егзактан израз само у форми испражњено-крцате, сведено геометријске слике – коју обично прате низови језичких микроконструкција, тзв. “скраћени записи” (уп. “простори привремене артикулације”* /Лулија Кристева) какви скоро увек противрече установљеним правилима синтаксе те захтевају напор додатног прилагођавања.

Јер, када њих исте треба превести на језик дискурзивне логике, тј. разложити њихове непровидне слојеве и свескупа их у новом односу сагледати, тада они као носиоци несвесне поруке испољавају једну суштинску нејаноћу, неразрешену контрадикцију унутар себе. И то је оно за самог преносника предизрачуто поље његовог суделовања, односно опредељивања између двеју или више слободних валенци “скраћеног записа”.

У мом случају, таква једна “поверена” могућност опредељивања, дата унутар оног мог текста што је непосредно произишао из “скраћеног записа”, довела је до битне измене у њему као предлошку за даљи рад; то јест, до потпуног скретања од оног што се у њему као првобитној (– претрпано језичкој, условно маниристичкој – јер је сваки високо развијен манир скраћени израз последње дубине несвесног –) верзији појавило као обрис главне тезе, или, пут елаборације његовог мотива.

Сходно мом уверењу, само је **романтичарска нетранспарентност мотива** оно непресушно врело стварања, односно варирања њега самог – све до трена расвете *прекидне новине*.

Наиме, ја сам у до краја недефинисаном простору Мојрине “одлуке” изнашла њено кључно место: – “преодлуку”; њу, такође, потврђује и мој на страну одложен јер до краја непротумечен *геометријски запис* – кога, као *финалну узрочност књиге*, стављам на сам њен крај.

Јер: управо *геометријски запис* одговара *ономе* што ја могу с правом назвати примарним извором својих сазнања, односно, тамном позадином својих написаних текстова: *релјефном запису*, остатку једног опчињавајућег времена које се – последњим дахом свога издисаја – преточило у *пејзаж*. А на тај пратекст природе ја сам упућена управо снагом своје изопштености из презентне друштвене стварности.

Катарина Ристић